

Nu trebuie omise sau tratate superficial interesele proprii ale națiunii române, implicit interesele românilor. Acestea sunt și trebuie să rămână sacre pentru noi toți.

Greșeala cu cele mai grave consecințe, care aparține tuturor filosofilor și scriitorilor implicați în politică - a fost și continuă să fie generalizarea făcută în pripă. Aproape niciunul n-a știut s-o ocolească, de aceea, pe lângă recunoștința pe care o merită lucrările lor, toți aceștia ori au trecut pe lângă realitate, ori au rămas în urma ei, ori au depășit-o neținând seama în mod științific de ea. Este în afara oricărei îndoieli, că nu există „om” într-o „omenire”, dacă analizăm temeinic lucrurile. Nu există decât om, aparținând, făcând parte dintr-o familie, care este a sa, aparține, într-un sens mai larg, unei naționalități pe care o simte și se consideră a sa: român, german, polonez etc.

Doar cunoscându-i originea, până la nivel de arbore genealogic, mediul concret, cotidian, în care își duce viața, îl poți înțelege. Devine limpede ca lumina zilei, că nu poți să cunoști realitatea decât în formele sale de manifestare concrete, doar dacă pornind de la experiențele practice, milenare ale unui popor oarecare, reușești să ajungi la descoperirea unor adevăruri eterne și valabile, după aceea pentru toată omenirea.

Numai înfățișările privite din afară ale acestor realități sunt diferite, adevărurile sunt imuabile ca firea veșnică. Adică ne dăm seama sau ar trebui s-o facem, pentru a înțelege cultura adevărată în esența profundă a ei, în sensul că nu se realizează pornind de la noțiunea abstractă „popor”, ci de la un popor anumit; nu se înfăptuiește pornind dala „omenire” cidelanaționalitate, nu pornind de la generalități, ci de la exemple concrete; nu de la teorii abstracte, ci de la produsele pozitive ale naturii, exact ca în științele pozitive: n-ai voie și nu poți să clădești o sinteză anterioară tuturor analizelor necesare.

Pentru noi, ca români, decizi a afla condițiile și factorii de împlinire normală a poporului nostru, tot materialul de trebuință, îl avem căci există aici, acasă, în și între români, material național, rezultat al unei îndelungate dezvoltări istorice. Dacă am ști ce căutăm și ne-am pricepe la ceea ce trebuie făcut, la metodele de cercetare științifică și nu ne-ar marca un nivel aproape periculos de erodare, dacă ne referim la prezent, nici n-ar trebui să ne deranjăm, căutându-l la întâmplare.

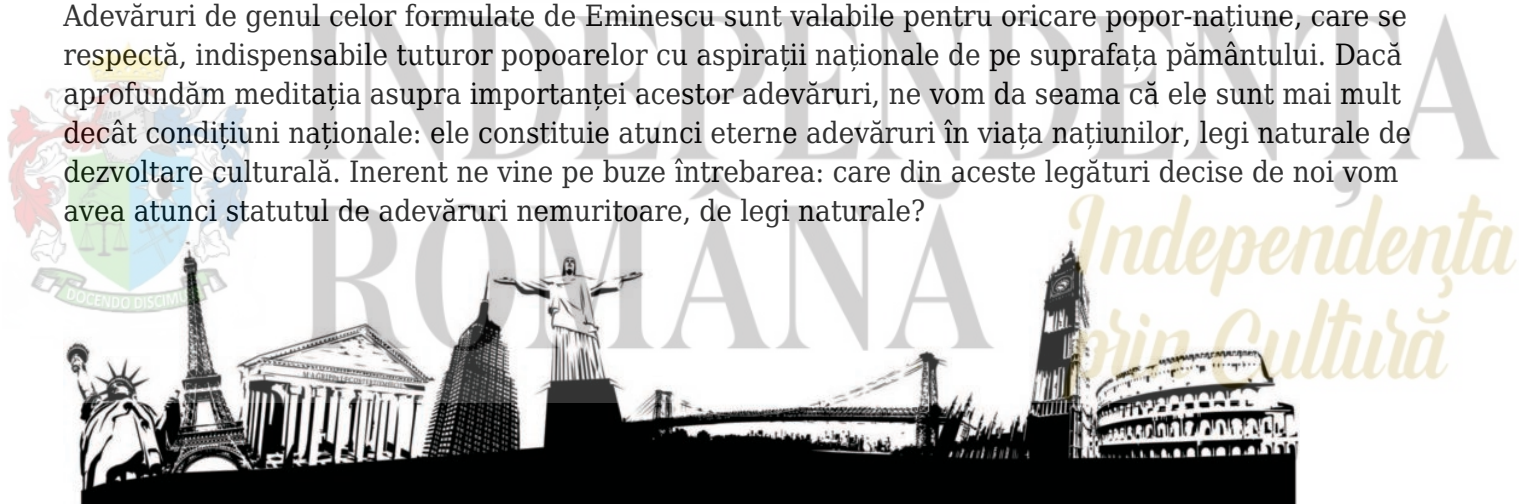
Faptul de a căuta și alte izvoare, ar putea fi folositor mai târziu, în momentul de față însă, n-ar servi decât spre a ne distra atenția fixată deja asupra unui singur punct pe harta mapamondului: al neamului românesc. Acesta constituie un segment al omenirii, ca oricare alt neam, însă în cu totul alte condiții istorice și actuale. Tot ce vom descoperi, în urma cercetărilor noastre, la neamul nostru românesc, constituind condiție trebuincioasă vieții sale naționale, are să-i folosească în mod decisiv

lui. Tare mult bine ar aduce vieții lui naționale și implicit nouă, care o alcătuim, ca realitate vie, concretă, cu o menire care e doar a nației acesteia.

Toate aceste condiții pe care noi, prin propria și viguroasa noastră conștiință națională, înfăptuită prin stăruința de a ne afla la linia întâi a evenimentelor urmând să ne decidă destinul, le vom fi descoperit și dovedit ca fiind vitale nouă, românilor, intereselor noastre proprii, în primul rând și nu, cum din păcate li se întâmplă și altora din Uniunea Europeană, privite și primite, la masa bogaților ca popoare de rang secund, din moment ce se știe că e inerentă o asemenea stare de lucruri, într-o familie de state. N-au încotro și trebuie să accepte consecința dezvoltării, înaintării, în regim de două viteze, însă cum au decis cei care au în mâinile lor pâinea și cuțitul și orice împotrivire față de această nedreptate, este taxată ca o jignire, deloc justificată din moment ce acceptarea în Uniune durează câțiva ani și sunt situații când dincolo de împlinirea condițiilor, se mai pretinde și ceva pe deasupra, ajungându-se, cu vrerea sau fără vrerea victimelor la compromisuri .

Nu insist întrucât sunt de notorietate. Nu trebuie omise sau tratate superficial interesele proprii ale națiunii române, implicit interesele românilor. Acestea sunt și trebuie să rămână sacre pentru noi toți. Ele sunt produsele originii noastre etnice, ale caracterului și ale minții noastre, ale istoriei noastre, ale aspirațiilor noastre naționale prezente și viitoare, ale căror puncte de convergență s-au coagulat într-un adevăr formulat axiomatic de Eminescu, pe care filozoful Petre Țuțea l-a numit „românul absolut” iar formularea este la nivelul acestui statut „Suntem români și punctum”.

Adevăruri de genul celor formulate de Eminescu sunt valabile pentru oricare popor-națiune, care se respectă, indispensabile tuturor popoarelor cu aspirații naționale de pe suprafața pământului. Dacă aprofundăm meditația asupra importanței acestor adevăruri, ne vom da seama că ele sunt mai mult decât condițiuni naționale: ele constituie atunci eterne adevăruri în viața națiunilor, legi naturale de dezvoltare culturală. Inerent ne vine pe buze întrebarea: care din aceste legături decise de noi vom avea atunci statutul de adevăruri nemuritoare, de legi naturale?

Răspunsul se oferă de la sine și anume, toate acelea care sunt imanente naturii comune și eterne a tuturor popoarelor, comune și nouă, altor popoare, în fine omenirii întregi. Acestea nu au picat din cer, ci s-au ivit prin activitatea noastră plină de înțelepciune, le pot asimila și generaliza după aceea toate celelalte popoare și națiuni. Aceste adevăruri scoase la lumină de interesul intransigent pe care l-am arătat naționalității proprii, alcătuiesc atunci tot atâtea structuri de rezistență, blocuri de granit fără moarte pe care va fi gravată marca naționalității românești.

De-a lungul mileniilor s-a statornicit în mentalul nostru și al altor popoare cu care avem relații oneste că adevărul cutare, cutare element de cultură adevărată, cutare analiză ori sinteză culturală a fost descoperită, dezvoltată sau finalizată cu succes de neamul românesc. Aceasta constituie partea pozitivă și nepieritoare cu care putem spori numai și exclusiv prin marcarea națională cât mai intensă a culturii noastre proprii - la cultura de ansamblu, generală a altora, a omenirii întregi. Ajunși în acest punct cu urzeala argumentelor, putem concluziona că întreaga civilizație a lumii nu se înfăptuiește decât de naționalități și că nu se menține și dezvoltă decât în lăuntrul lor.

De aici, rezultă neîndoielnic faptul că „omenirea” e o abstracție, un cuvânt. Ea nu trăiește și nu poate trăi decât în și prin naționalitățile care o alcătuiesc. Continuând raționamentul, chiar individul,

orișicât și-ar dori să se arunce în „omenire”, el tot într-o naționalitate poate să cadă, să dispară. Nu există „omenire” ci numai neamuri. Nu există „oameni”, ci numai români, spanioli, englezi, francezi. Nu există o „omenire” în realitate, deoarece nu există un stat al „omenirii”, o limbă a „omenirii”, o religie și alte credințe și obiceiuri ale „omenirii”.

Toate acestea există doar ca atribute ale naționalității. Numai căutând a cunoaște mereu și temeinic microcosmosul naționalității, vom putea cunoaște macrocosmosul „omenirii”. Iată, prin urmare de ce globalizarea este și va continua să fie o himeră, o aberație. Doar statistica, prin anularea a tot ce-i conferă ființei raționale, statutul de om, adică renunțarea la atributele naționalității cu preaplina de semnificații ce le incumbă, rămâne un cuvânt abstract, un număr care are justificare în a comunica la dimensiuni fabuloase, ființe succumbate prin lipsirea lor de ceea ce le conferă înțelesul dat de B. Pascal: „trestii gânditoare” și, adaug eu, și „simțitoare” - a căror dispariție ar echivala apocalipsa.

Geo Călugăru

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*